

Arrest

nr. 43 640 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN BELLINGEN, loco advocaat L. VERHEYEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Kosovaarse nationaliteit en bent u afkomstig uit Istog. Uw vader was een etnische Albanees en uw moeder was een Servische. U bent opgevoed volgens de Albanese tradities van uw vader.

Sinds 1985 bent u lid van LDK (Democratische Liga van Kosovo).

In 1990 trok u naar Duitsland waar u asiel vroeg. U heeft toen Kosovo verlaten omdat Serviërs Albanezen uit het maatschappelijk leven weerden. Bovendien werd u bij een betoging toevallig beschoten. Uw asielaanvraag werd geweigerd, maar u kreeg er wel een Duldung (gedoogstatus). In februari 1994 raakte u verwickeld in een vechtpartij met Sahit Kurti, vermoedelijk lid van het UCK (Kosovaars bevrijdingsleger), die wou dat u naar een andere politieke partij overstapte. Tijdens de schermutseling stak u Sahit met een mes. De Duitse autoriteiten besloten dat het zelfverdediging was en u werd vrijgelaten. Uw vrouw werd thuis in 1994 in Duitsland door een broer van Sahit en drie of vier anderen met een wapen bedreigd. U was er toen niet. De broers eisten geld indien u niet langer lastiggevallen wenste te worden voor de vechtpartij van februari datzelfde jaar. Uw vrouw heeft de politie

verwittigd en zij kon de belagers vatten. U weet niet wat er verder met hen is gebeurd. In 1995 werd Sahit naar Kosovo gerefugeëerd.

Op 28 februari 2006 werd u eveneens samen met uw familie naar Kosovo gerefugeëerd.

Na uw repatriëring ging u terug in Istog wonen. In Kosovo werd u 4 à 5 keer door enkele gemaskerde mannen thuis aangevallen. U vermoedde dat de daders gestuurd zijn door Sahit. De eerste keer werd u een maand na uw repatriëring aangevallen. De laatste aanval dateert van anderhalve maand voor uw vertrek naar België in maart 2009. Bij die aanvallen werden u, uw vrouw en kinderen geslagen. Er werd u gezegd Kosovo te verlaten, dat u geen Albanees bent en dat u in Servië heeft gewoond. Uw belagers vroegen u geld. Ze namen het geld dat u in huis liggen had.

Op 21 maart 2009 verliet u Kosovo, richting België waar u een drietal dagen later aankwam en op 24 maart 2009 asiel vroeg.

Na uw vertrek kregen uw vrouw en kinderen opnieuw bezoek van uw belagers. Uw gezin werd geslagen. Er werd bedreigd een bom te gooien mocht uw vrouw klacht indienen.

Toen u in het opvangcentrum te Arendonk verbleef, liet een medebewoner u weten dat enkele mannen buiten het centrum naar u hadden gevraagd. U ging niet naar buiten. Van op een verdoken plaats ging u kijken en zag u een onbekende nummerplaat. U merkte wel dat het een nummerplaat was uit een Duitse provincie waar Sahits broer Haxhi woont. U vroeg een medebewoner foto's te maken van de wagens. Met behulp van de centrumdirecteur kreeg u uiteindelijk een opvangcentrum in Manderfeld toegewezen. In Manderfeld zag u dezelfde wagens als in Arendonk staan, waarop u besloot het centrum te verlaten.

U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart uitgereikt op 13 maart 2006 te Prishtinë, uw UNMIK-reisdocument uitgereikt op 21 maart 2006 te Prishtinë, uw vervallen Joegoslavische identiteitskaart uitgereikt op 2 augustus 1989 te Istog, uw Duits rijbewijs uitgereikt op 26 april 2000 te Heilbronn, de repatriëringsdocumenten van u en uw gezin d.d. 26 februari 2006, enkele loonfiches uit Duitsland, een aanvraagformulier d.d. 19 juni 2009 bij een Belgisch ziekenhuis voor een medisch onderzoek en een kleurenkopie van een pagina uit de krant Inforevista waarin wordt bericht over uw problemen. Na uw gehoor maakte u nog kopies van volgende documenten over: de UNMIK-identiteitskaart van uw moeder uitgereikt op 7 september 2001 te Prishtinë, uw geboorteakte uitgereikt op 22 december 2008 te Istog, uw huwelijksakte uitgereikt op 6 maart 2008 te Istog, een attest d.d. 21 december 2009 van de Duitse politie betreffende het gerechtelijke vooronderzoek dat naar u werd gevoerd wegens poging tot doodslag en een brief van uw vrouw betreffende voorgaande documenten die ze heeft opgestuurd."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u Kosovo heeft verlaten na enkele keren aangevallen te zijn geweest door onbekenden die vermoedelijk werden gestuurd door Sahit Kurti om zich te wreken voor het incident waarbij u Sahit in 1994 in Duitsland met een mes neerstak.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van dergelijke problemen of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep kon/zou kunnen doen op bescherming van de aanwezige autoriteiten in uw land.

Uw verklaring uit schrik nergens aangifte te hebben gedaan, kan niet weerhouden worden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat zowel lokale (Kosovo Police, KP) als internationale autoriteiten (KFOR, EULEX) in staat zijn effectieve bescherming te bieden. De KP-politie kan en wil wel degelijk voor bescherming zorgen voor diegenen die problemen hebben of vrezen. Er zijn voldoende wettelijke procedures voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de KP-politie haar taken op een professionele en competente manier uit. EULEX, de missie die sinds 9 december 2008 operationeel is, heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt te worden dat u nooit problemen heeft gekend met de politie of enige andere autoriteit in Kosovo (CGVS, p.16).

Uw bewering dat Sahit bij de politie werkt, kan overigens niet ernstig genomen worden (CGVS, p.11-12). U meent dat hij nu in Mitrovicë woont, maar u weet niet of hij in het noorden of het zuiden van de stad woont. U weet niet voor welke politie hij werkt, of het de lokale of internationale politie is (CGVS, p.12).

U weet evenmin welke functie hij bij de politie uitoefent (CGVS, p.14). Het is bovendien opvallend dat u niet weet tot welke groepering Sahit behoorde toen hij in 1994 in Duitsland eiste dat u het LDK zou verlaten en zijn groepering te vervoegen. U verklaarde aanvankelijk dat hij vermoedelijk bij het UCK hoorde (CGVS, p.4), om later te stellen dat u dat eigenlijk niet weet, dat u zo maar wat zegt (CGVS, p.14).

Uit het door u voorgelegde krantenartikel – waarvan u enkel een kleurenkopie neerlegde waardoor de authenticiteit ervan nauwelijks achterhaald kan worden – blijkt bovendien dat uw familie meent dat uw belagers van het AKSh (Albanees Nationaal Leger) zijn.

Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt heeft het internationale bestuur in Kosovo op 17 april 2003 de administratieve instructie nr. 2003/09 afgekondigd. Hierin wordt het AKSh overeenkomstig UNMIK-verordening nr. 2001/12 dd. 14 juni 2001, bestempeld als een terroristische groepering. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo hier krachtdadig tegen op. De internationale autoriteiten zijn immers uitdrukkelijk gemandateerd met de bescherming van de openbare orde en het garanderen van de veiligheid in Kosovo. Tot slot kan er nog op gewezen worden dat het AKSh in een recente persmededeling aangekondigd heeft zijn activiteiten stop te zetten.

Wat betreft uw problemen in België (onbekenden die naar u komen vragen in het opvangcentrum en u volgen tot een ander opvangcentrum) kan hieraan nog toegevoegd worden dat u niet het minste begin van bewijs hiervan voorlegt. U heeft bovendien geen klacht ingediend bij de Belgische politie. U zou dit niet aangegeven hebben omdat er eigenlijk niets is gebeurd (CGVS, p.13 en p.17).

Gezien uw problemen in Kosovo die vermoedelijk uitgaan van dezelfde familie, kan dit niet weerhouden worden als een afdoende uitleg hiervoor.

Wat betreft het feit dat u een Servische moeder heeft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u volgens de Albanese tradities van uw vader bent opgegroeid (CGVS, p.10). Bovendien bent u de Albanese taal machtig en gingen uw kinderen na hun repatriëring naar een Albanese school in Kosovo (CGVS, p.6). U verkreeg zonder problemen UNMIK-identiteitsdocumenten en kon een eigen, geregistreerde firma oprichten in Kosovo (CGVS, p.6). Verder bent u lid van LDK, de tweede grootste politieke partij in Kosovo. Tot slot verklaarde u dat uw moeder werd geholpen door Albanese vrienden en kennissen (CGVS, p.3).

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt omwille van uw gemengd Albanese-Servische origine in Kosovo een verhoogd risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw identiteit en die van uw moeder, uw huwelijk, uw repatriëring vanuit Duitsland naar Kosovo, uw professionele werkzaamheden in Duitsland en het politioneel onderzoek dat in Duitsland werd gevoerd naar aanleiding van de feiten van februari 1994, worden in deze beslissing immers niet in twijfel getrokken. De brief van uw vrouw kan niet weerhouden worden als objectieve bron. Het aanvraagformulier bij een Belgisch ziekenhuis stelt enkel dat u op de dienst medische beeldvorming een afspraak had."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 2 maart 2010 niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing. Hij beweert dat deze "geen steek houdt" en "getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier".

Hij wijst er op dat er "in eerste instantie wel een positieve beslissing genomen werd" en dat er hierdoor aan zijn asielrelaas "wel degelijk geloof dient gehecht worden".

Verzoeker houdt vol dat hij geen bescherming kan krijgen in zijn land van herkomst, "vooral" omwille van het feit dat zijn moeder Servisch is en hij niet beschouwd wordt als Albanees.

Hij laat overigens gelden dat het verhaal van een kandidaat-vluchteling dient te worden aanvaard wanneer daarvoor geen "tegenindicaties" aanwezig zijn en beweert dat dit voor hem het geval is.

Verzoeker stelt ook dat het "niet abnormaal" is dat hij "de levenswandel" en politieke activiteiten van Sahit niet kent.

Verzoeker antwoordt op het argument in de bestreden beslissing dat aan het door hem neergelegde krantenartikel geen geloof zo worden gehecht omdat het AKSh wordt bestempeld als een terroristische groepering, dat dit *“Theoretisch het best mogelijk is doch verzoeker krijgt zoals hoger uiteengezet geen bescherming”*.

Hij besluit dat *“de problemen in Kosovo voor iedereen bekend zijn”* en vraagt dat van hem de status van vluchteling erkend wordt, minstens dat hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend krijgt.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn bewering dat de motivering van de bestreden beslissing *“geen steek houdt”* en *“getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier”*, niet hard maakt. Verzoeker toont immers niet aan op welke manier de motivering *“geen steek houdt”* en evenmin op welke manier het onderzoek onvolledig zou gebeurd zijn.

Aangaande het argument dat er *“in eerste instantie wel een positieve beslissing genomen werd”* en hierdoor aan zijn asielrelaas *“wel degelijk geloof dient gehecht worden”*, wijst de Raad er op dat de asielprocedure bestaat uit twee fases.

In de eerste wordt de asielaanvraag geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken; er wordt nagegaan of België verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag (Dublinonderzoek) en of de asielaanvraag in overweging kan worden genomen. In de tweede fase wordt de aanvraag door de Commissaris-generaal ten gronde onderzocht.

Dat de asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard, houdt dus niet in dat de aanvraag ook gegrond is. Verzoekers opmerking dienaangaande is dan ook niet terecht.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. De overheden zijn ook niet onwillig om bescherming te verlenen; uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt terecht dat de Kosovaarse overheid wel degelijk stappen onderneemt om het politie- en justitieapparaat verder uit te bouwen.

Het door verzoeker neergelegde krantenartikel betreft een (kleuren-) fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dergelijk stuk door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is; het toont niet aan dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt immers dat zowel de lokale als de internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo krachtdadig optreden tegen het AKSh.

Verzoekers verweer dat *“theoretisch is het best mogelijk”* -maar de praktijk anders luidt- wordt niet gevolgd.

Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het verhoor (zie het verhoorverslag van 18 december 2009, p. 16) op het Commissariaat-generaal nooit problemen te hebben gekend met de politie of enig andere autoriteit in Kosovo. Evenmin kon hij aannemelijk maken dat Sahit voor de politie werkt. Zijn verweer dat het *“niet abnormaal”* is dat hij *“de levenswandel”* en politieke activiteiten van Sahit niet kent, wordt niet aangenomen.

Het argument van verzoeker dat hij in zijn land geen bescherming kan krijgen omdat hij niet als een Albanees beschouwd omdat zijn moeder Servisch is, wordt niet aanvaard. De Commissaris-generaal heeft in zijn beslissing immers terecht gesteld dat *“Wat betreft het feit dat u een Servische moeder heeft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u volgens de Albanese tradities van uw vader bent opgegroeid (CGVS, p.10). Bovendien bent u de Albanese taal machtig en gingen uw kinderen na hun repatriëring naar een Albanese school in Kosovo (CGVS, p.6). U verkreeg zonder problemen UNMIK-identiteitsdocumenten en kon een eigen, geregistreerde firma oprichten in Kosovo (CGVS, p.6). Verder bent u lid van LDK, de tweede grootste politieke partij in Kosovo. Tot slot verklaarde u dat uw moeder werd geholpen door Albanese vrienden en kennissen (CGVS, p.3).”*

Verzoeker doet geen poging om deze vaststellingen te weerleggen; verzoeker heeft trouwens nooit om bescherming gevraagd.

De Raad wijst er op dat een verwijzing door verzoeker naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, namelijk *“de problemen in Kosovo voor iedereen bekend zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 5), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Aangaande verzoekers bewering dat zijn verhaal dient te worden aanvaard gezien er volgens hem geen *“tegenindicaties”* zijn, wijst de Raad op hetgeen sub 2.2. uiteengezet werd.

Verzoeker toont in redelijkheid niet aan dat hij tegen de voorgehouden dreiging geen bescherming kan krijgen in zijn land van herkomst.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4 §1 van de wet van 15 december 1980, aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan stellen.

Van verzoeker wordt kan dan ook de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend, noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE